

ΣΠΑΜΕ ΤΟ ΦΟΒΟ ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Τη χώρα αυτή θα τη γνωρίσεις καλά μόνο αν καταφέρεις να περάσεις το φράχτη στον Έβρο, μόνο αν δεν πνιγείς κάπου στο Αιγαίο. Από τα κέντρα κράτησης στην αμυγδαλέζα, την Κόρινθο, το Παρανέστι μέχρι την Πατησίων, την πλατεία Αμερικής, την Αχαρνών, η καθημερινότητα για όσους και όσες έχουν το λάθος χρώμα ή τα λάθος χαρτιά είναι ασφυκτική. Ή μάλλον αφόρητη.

Στο κέντρο της πόλης αισθάνεσαι ότι δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Χωρίς χαρτιά σου είναι αδύνατο να δουλέψεις. Αλλά κι όταν βρίσκεις δουλειά, είναι μαύρα, χωρίς ασφάλιση με το αφεντικό να σε κάνει ό,τι θέλει, κι εσύ να είσαι αναγκασμένος/-η να το υπομένεις γιατί αλλιώς θα καλέσει τους μπάτσους. Χωρίς χαρτιά δεν μπορείς να κινηθείς ελεύθερα, να επισκεφτείς τους γονείς και τις/τους φίλες/-ους σου. Χωρίς χαρτιά, όταν αρρωσταίνεις, δεν είσαι σίγουρος/-η αν το νοσοκομείο θα σε δεχτεί. Χωρίς χαρτιά, ο νοικάρης σου, αν του καθυστερήσεις λίγο το νοίκι, είναι έτοιμος να σε πετάξει στο δρόμο κι εσύ ή θα πληρώσεις ή θα φύγεις γιατί δεν γίνεται διαφορετικά. Χωρίς χαρτιά, δεν μπορείς καν να κυκλοφορήσεις στο δρόμο, συχνά κλείνεσαι σπίτι σου όταν πέφτει ο ήλιος. Και όταν μαζεύεις το θάρρος και τελικά βγαίνεις έξω, περπατάς διστακτικά και γεμάτος/-η φόβο. Κάθε έξοδος από το σπίτι είναι σαν περιπέτεια, βγαίνεις και δεν ξέρεις αν θα ξαναγυρίσεις, γιατί ένα μέρος όπου σίγουρα μπορεί να πας...

...είναι τα στρατόπεδα κράτησης ή κάποιο αστυνομικό τμήμα. «Είναι ένας απ' τους τρόπους που έχει βρει το ελληνικό κράτος και η αστυνομία για να βασανίζει τους μετανάστες. Πολλοί μετανάστες στη σκέψη και μόνο ότι είναι εκεί μέσα χωρίς να ξέρουν πότε θα βγουν φτάνουν στο σημείο να τρελαίνονται. Εκεί μέσα δεν μας παρέχουν τίποτα. Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να κοιμάσαι. Η ζέστη το καλοκαίρι είναι αφόρητη. Το φαγητό είναι κακό και πολύ λίγο. Δεν μας δίνουν φάρμακα, ούτε ρούχα, αλλά ακόμα και όταν κάποιος είναι άρρωστος αυτός που θα κρίνει αν θα μπορέσει να δει γιατρό είναι οι ίδιοι οι μπάτσοι, οι οποίοι πάντα το καθυστερούν ή και αδιαφορούν τελείως. Οι μετανάστες δε μπορούν

να επικοινωνήσουν με τις οικογένειες τους αφού τους απαγορεύεται να έχουν τηλέφωνα ενώ τα επισκεπτήρια διαρκούν ελάχιστο χρόνο και αυτό επαφίεται κάθε φορά στους εκάστοτε μπάτσους. Οι μεταγωγές είναι συχνό φαινόμενο, και πάγια μορφή τιμωρίας δυσκολεύοντας έτσι ακόμα περισσότερο την επικοινωνία με τους δικούς μας ανθρώπους. Οι αστυνομικοί μπαίνουν όποτε θέλουν στα κελιά και χτυπούν τον κόσμο. Μας συμπεριφέρονται σαν αντικείμενα, σα να μην είμαστε άνθρωποι. Και όταν μετά από ένα 18μηνο ή και παραπάνω μας αφήνουν, αν δε μας έχουν απελάσει στο μεταξύ, βγαίνουμε έξω με ένα χαρτί που λέει ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε τη χώρα. Και όλα αυτά, μόνο και μόνο επειδή είμαστε μετανάστες».

Δεν είναι μόνο αυτά όμως. Είναι και όλα εκείνα που συνέβαιναν και συνεχίζουν να συμβαίνουν καθημερινά ακόμα κι αν δεν έχεις καταλήξει σε κάποιο κέντρο κράτησης, ακόμα κι αν έχεις χαρτιά. Είναι το 2ωρο ή και ολόκληρη η νύχτα που θα αναγκαστείς να περάσεις στο αλλοδαπών όταν ο μπάτσος που είδε τα χαρτιά σου θέλει να σιγουρευτεί ότι όντως είσαι εσύ. Είναι οι γνωστοί φασίστες αστυνομικοί που παραμένουν στην αστυνομία χωρίς να τους ελέγχει κανείς. Είναι οι νόμοι που επιτρέπουν στους μπάτσους να σε συλλάβουν έχεις δεν έχεις χαρτιά βαφτίζοντάς σε 'κίνδυνο για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια'. Είναι η κατάσταση στα τραίνα και στα λεωφορεία, όταν οι περισσότεροι δεν κάθονται στη θέση δίπλα σου, όταν ανταλλάζουν ματιές μεταξύ τους, όταν σε κοιτάνε και ξέρεις ότι θα προτιμούσαν να κατέβεις. Είναι η συμπεριφορά των μπάτσων στους ελέγχους που δεν τους φτάνει να δουν τα χαρτιά, θέλουν να σε εξευτελίσουν, να σου δείξουν ότι δεν είσαι τίποτα, όταν σε ρωτάνε ξανά και ξανά από πού είσαι, γιατί δεν γυρίζεις πίσω, τι κάνεις εσύ εδώ, όταν αφού δουν τα χαρτιά, τα πετάνε κάτω και σου λένε μάζεφτα. Είναι όλα αυτά που σε κάνουν να σκέφτεσαι «γιατί δε γυρνάω πίσω; Γιατί να μένω σε μια χώρα που με βλέπουν σα ξένο, σαν απειλή, σαν κάποιον που ευθύνεται για ό,τι κακό συμβαίνει στη ζωή τους. Γιατί μέρα παραμέρα ξαναμαθαίνεις ότι δεν ανήκεις εδώ».

Εδώ όμως είναι και εκείνοι και εκείνες που δε φοβούνται, που ξεπερνούν μαζί, στηρίζοντας ο ένας την άλλη τους φόβους τους και αγωνίζονται ενάντια στην καθημερινή καταπίεση. Είναι όσοι συμμετείχαν σε εξεγέρσεις και απεργίες πείνας στα στρατόπεδα κράτησης. Είναι οι μετανάστες που εξεγέρθηκαν στο στρατόπεδο κράτησης της Αμυγδαλέζας τον Αύγουστο του 2013 ενάντια στις άθλιες συνθήκες, την απουσία ιατρικής περίθαλψης και την παράταση του χρόνου κράτησης. Είναι οι ίδιοι μετανάστες που με την υποστήριξη αλληλέγγυων ντόπιων κατάφεραν να αθωωθούν στη δίκη τους ένα χρόνο μετά την εξέγερση. Είναι οι μετανάστες που εργάζονταν στα χωράφια της Σκάλας Λακωνίας και της Μανωλάδας, στο εργοστάσιο ανακύκλωσης στον Ασπρόπυργο και στα ψαράδικα της Νέας Μηχανιώνας και ενώθηκαν όλοι μαζί για να απεργήσουν ενάντια στα άθλια μεροκάματα και τις συνεχείς ρατσιστικές επιθέσεις της αστυνομίας. Είναι οι μετανάστες στην Ερμού και την Ασοεε που δίπλα δίπλα με αλληλέγγυους ντόπιους αντιστάθηκαν ξανά και ξανά στις επιθέσεις αστυνομίας και φασιστών για να υπερασπιστούν το να μπορείς να βγάζεις τα προς ζην πουλώντας πράγματα στο δρόμο.

Αυτούς τους αγώνες αλλά και άλλους μικρούς, καθημερινούς που δίνει ο καθένας κι η καθεμία μόνος του/μόνη της μαζί και με τις απλές χειρονομίες αλληλεγγύης από ντόπιους, τους θυμόμαστε γιατί μας δίνουν δύναμη για το μέλλον. Δύναμη για να δούμε ότι έχει έρθει η στιγμή να κοιτάξουμε πέρα από το φόβο και να αγωνιστούμε για μία ζωή με αξιοπρέπεια. Να φωνάξουμε χαρτιά για όλους-ες από το πρώτο δευτερόλεπτο και χωρίς προϋποθέσεις, να διεκδικήσουμε να κλείσει και το τελευταίο στρατόπεδο κράτησης ή φιλοξενίας μεταναστών, να κατακτήσουμε μία καθημερινότητα χωρίς ρατσισμό και συνεχείς εξευτελισμούς από την αστυνομία.

ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΝΤΟΠΙΩΝ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

συνέλευση μεταναστών & αλληλέγγυων
ασοεε

<http://www.immigrants-asoee.espivblogs.net>

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΥΝΤΑΓΜΑ 14/3 17:00

μικροφωνική
πλ.Ομονοίας 28/3
15:00

ΠΟΡΕΙΑ ΠΛ.ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ 4/4 17:30

Η συνέλευση μεταναστών και αλληλέγγυων γίνεται κάθε Πέμπτη απόγευμα στην ΑΣΟΕΕ. Ξεκίνησε στις αρχές του 2012, με αφορμή τις συνεχείς επιθέσεις της αστυνομίας στους μικροπωλητές στην Πατησίων και την από κοινού αντιμετώπισή τους από τους μετανάστες και τους αλληλέγγυους. Οι λόγοι που συμμετέχουμε στη συνέλευση δεν περιορίζονται σε όσα συμβαίνουν γύρω από την ΑΣΟΕΕ. Αναζητούμε τρόπους να συνυπάρχουμε και να δρούμε συλλογικά. Προσπαθούμε μέσα από τους κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών, να καταφέρουμε να αντιμετωπίσουμε τις επιθέσεις που δεχόμαστε και που θα δεχτούμε στο μέλλον. Όπλα μας σε αυτή τη μάχη θα είναι η αλληλεγγύη και η ισότητα. Μαζί, χωρίς ιεραρχήσεις και διαχωρισμούς ούτε λόγω φυλής, ούτε λόγω φύλου, ούτε λόγω χρώματος ενώνουμε τις προσπάθειές μας για έναν καλύτερο κόσμο χωρίς διακρίσεις. Δεν παλεύουμε μόνο ενάντια στην αστυνομία και στους θανάσιμους εχθρούς μας, τους φασίστες. Παλεύουμε για μας τους ίδιους, για αγάπη, ίσα δικαιώματα, ειρήνη και δικαιοσύνη, για ένα καλύτερο αύριο.